

NR. 22. ROK VII.
/ ostatni w r.b. -1952/

ZAGADNIENIA INWESTYCYJNE

w świetle

prasy i literatury ekonomicznej zagranicą

Treść numeru:

"Tryb sprawdzania cen i rozliczeń
za materiały i urządzenia"

Tłumaczył zespół.

Opracowanie redakcyjne:
Z. Wołoszewicz.

Zródło:

P.D. MIJHAJŁOW.

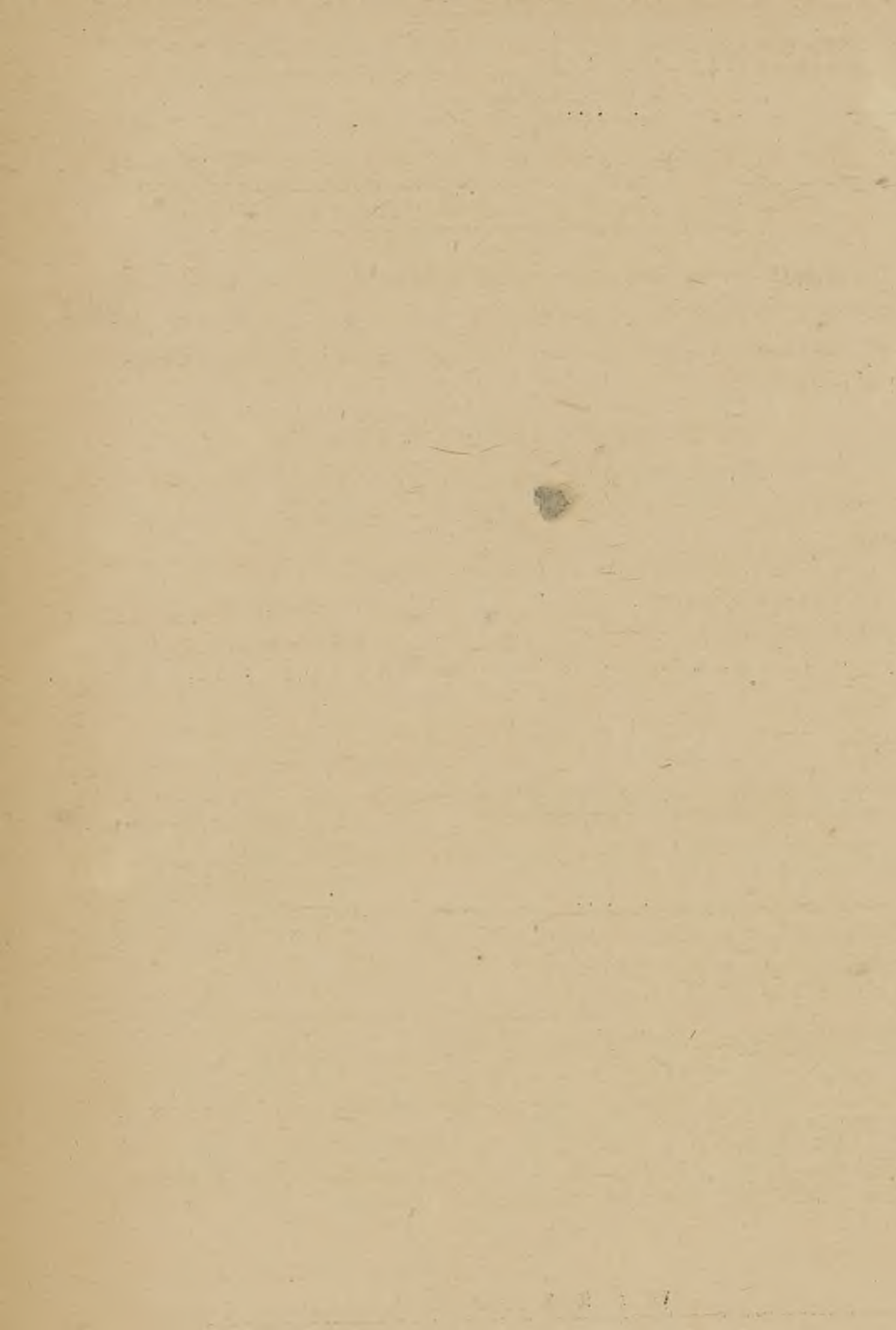
Tytuł oryginału:
"Dogowory i rasczoty
w kapitalnon stroit."

Rozdział X.

Od redakcji. W "Zagadnieniach Inwestycyjnych, drukowanych
w r.b. wyczerpaliśmy treść całej książki MIJHAJŁOWA,
p.t.: "Umowy i rozrachunki w budownictwie inwestycyjnym"
w następującej kolejności:

Nr. 10- R.I.: Nr. 11- R.II: Nr. 13-R.III:; Nr. 15-R.IV.Nr. 16.R.
Nr. 17- R.VI: Nr. 18- R.VII:Nr. 20-R.VIII: Nr. 19-R.X.
Nr. 22-R. X.: Nr. 4- R. XI.Nr. 5-R.XII: Nr. 8-R.XIII.

W A R S Z A W A

R O Z D Z I A Ł X.

TRYB SPRAWDZANIA CEN I ROZLICZEN ZA MATERIAŁY

I URZĄDZENIA.

Tryb wystawiania rachunków za materiały i urządzenia
oraz tryb opłacania tych rachunków przez bank.

Rachunki za materiały i urządzenia, opłacane przez zle-
ceniodawców i wykonawcze organizacje budowlano-montażowe, przed-
stawiane bankowi do zapłaty, należy sporządzać według ustalone-
go jednolitego wzoru:

R a c h u n e k (faktura)

1. Dostawca	-----	
2. Adres	-----	
	(ze wskazaniem republiki, kraju, okręgu)	
3. Skrót telegraficzny	-----	3. Telefon
3. Rachunek rozliczeniowy Nr	----- w -----	banku w m. -----

4. Nadawca	-----	
i adres	-----	

6. Nadawca i adres	5. Dotyczy rozszczenia	7. Akceptowany
	płatniczego	przez instytu-
	Nr z dnia ...	cje
		(podpis i data)
		3. Data otrzymania

9. Zamówienie Nr.. z	10. Rachunek Nr	z dn..... 19...
Zlecenie		
dn...19...		

11. Płatnik i jego	13. Kwota rachunku	
adres	a) według ceny roz-	
	liczeniowej	

12. Rachunek rozliczeń		
niowy Nr		

14. Bank	b) różnica na rzecz	
w.m.	trustu lub zjedn.	
15. Zamawiający	c) potrącenie na	
	rzecz Min. Finan-	
	sów ZSRR	

	Razem cena sprzedaży	

17. Do stacji	18. Ze stacji	16. Notatka o zapła- cie.
19. Wysłano	19.. 20. Sposób wysłania	21. List przewoz. Nr..
22. Opakowanie	22. Ilość miejsc	22. Waga, symbol

23. Uzupełnienie

24. Nazwa	Jednost- ką miary	24. Ilość	24. Cena	25. Suma	26. Podstawa zatwier- dzenia ceny
:	:	:	:	:	:
:	:	:	:	:	:
:	:	:	:	:	:

Rachunek (faktura) stanowi w budownictwie inwestycyjnym obowiązującą organizację gospodarcze formę rozliczeń między dostawcami i nabywcami za zbywaną produkcję i dokument, na podstawie którego bank kontroluje ceny.

Rachunki powinny być sporządzane na znormalizowanym formacie 210 x 297 mm i mogą być drukowane na odwrocie.

Dla operacji, których przedmiot wymaga dużej specyfikacji, w drdże wyjątku dopuszczalny jest znormalizowany format 297 x 210 mm.

Rachunki, dotyczące budownictwa inwestycyjnego, należy zaopatrzyć w napis "z tytułu budownictwa inwestycyjnego".

Celem uproszczenia kontroli ze strony płatników i banków nad przestrzeganiem w rozliczeniach z tytułu dostaw dla budownictwa inwestycyjnego obowiązujących cen rachunki (faktury) powinny zawierać w rubrykach 24 i 25 dokładny podział podstawowych elementów, z których składa się ogólna suma rachunku, a mianowicie: cenę hurtową ewent. jednolitą cenę detaliczną (po potrąceniu narzutu handlowego), po której producent sprzedaje towar; wydatki na załadunek i wyładunek; koszty przewozów kolejowych i drogami woźnymi; narzut na cenę wyjściową na rzecz organizacji zaopatrzenia lub zbytu; wartość tary i opakowania, o ile wolno ją opłacać ponad cenę wyjściową.

W rubrykach 24 i 25 nie zamieszcza się elementów rachunków, których nie opłaca kupujący.

Ponadto dla każdego z wymienionych wyżej elementów ogólnej sumy rachunku należy wskazać: ilość, cenę lub kalkulację jed-

nostki miary, podstawę zatwierdzonej ceny.

W rubryce 26 faktury należy podać osobno podstawy ceny wyjściowej (hurtowej lub jednolitej detalicznej) i osobno podstawy narzutu (kosztów ogólnych), powołując się na określony wykaz cen lub cennik, względnie na decyzję, zatwierdzającą ceny i narzuty.

Oznaczenie towarów powinno odpowiadać nomenklaturze wykazów cen, cenników lub decyzji, zatwierdzających ceny na materiały i urządzenia (nazwa, gatunek, rodzaj, wielkość i t.d.)

W rubryce 23 rachunku (faktury) podać odległość dla przewozów samochodowych wtedy, gdy rachunek obejmuje odrębny koszt przewozu.

Jeżeli do rachunku (faktury) nie włączono rozszczenia z tytułu przewozów, to w rubryce 23 zaznacza się: "przewozów nie ma" lub "koszt przewozu włączony do ceny podstawowej".

Jeżeli przewozy między tymi samymi punktami posiadają charakter stały lub wielokrotny, dostawcy przysługuje prawo przedstawienia bankowi potwierdzonej przez nabywcę informacji o odległości między tymi punktami i niepodawania jej w każdym rachunku.

Bank sprawdza w trybie wstępnym i następnym legalność cen w rachunkach dostawców.

Bank dokonuje wstępnego sprawdzenia cen przy opłacie rachunków za: urządzenia, metale żelazne, stopy o przeznaczeniu przemysłowym, rury stalowe, żeliwne oraz części do nich, kable i przewody, grzejniki, wanny, wentylatory, kaloryfery i podobne przedmioty techniki sanitarnej, samochody, traktory, przyczepy, kombajny i maszyny rolnicze, materiały dachowe, uzbrojenia do przewodów wodociągowych, parowych i gazowych, wszystkie materiały pochodzenia miejscowego i żużel, standaryzowane elementy budowlane, półfabrykaty i konstrukcje metalowe, materiały drzewne, cement, szkło, materiały ogniotrwałe, posadzki i farby budowlane, materiały do okładzin, asfalt i smołę asfaltową, linoleum, wołók, maty i pakuły, ~~meble~~ okucia, meble, jeśli stanowią one podstawowe wyposażenie.

Jeżeli biura zaopatrzeniowe wykonawczych organizacji

budowlanych posiadają rachunki rozliczeniowe w Prombanku, a ceny na materiały sprawdzane są przy ich opłaceniu, oddziały Prombanku nie dokonują ponownego sprawdzania cen w rachunkach biur zaopatrzeniowych, przedstawianych do zapłaty odcinkom budowlanym, podległym danej organizacji wykonawczej, ani w rachunkach generalnych wykonawców, przedstawianych podwykonawcom.

W stosunku do faktur za materiały i urządzenia, sprawdzanych wstępnie, bank ustala, czy wypełniono rubryki, zawarte w jednolitym wzorze rachunku /faktury/.

Prawidłowość cen i narzutów, przyjętych w rachunku, bank ustala przez porównanie z wykazami cen i decyzjami, wskazanymi przez dostawcę w rubryce 26.

Jeżeli rachunek zawiera wszystkie dane i określenie podstawy cen, a bank nie może sprawdzić ich prawidłowości, wobec nieposiadania cennika lub decyzji, podanych w rubryce 26 - rachunek opłacany jest bez wstępnego sprawdzenia z zaznaczeniem, że cen nie sprawdzono.

Prawidłowość cen, stosowanych w tego rodzaju rachunkach, można sprawdzić w trybie kontroli następnej.

Bank nie opłaca: rachunków za materiały budowlane i urządzenia, w których nie podano podstawy cen /rubryka 26/, gdyż bank nie ma możliwości sprawdzenia ich prawidłowości na podstawie posiadanych cenników, katalogów i wykazów cen; rachunków, wystawionych bez dokładnej charakterystyki towaru /na przykład podano belki dwuznakowe, bez wskazania przekroju/; rachunków, wystawionych w cenach detalicznych za towary powszechnego użytku; rachunków, wystawionych przez osoby prywatne.

Rachunki dostawców zamiejscowych za materiały i urządzenia, wystawione w cenach wyższych od obowiązujących, ustalonych z pominięciem właściwego trybu - bank opłaca częściowo, według cen obowiązujących.

Rachunki dostawców miejscowych, wystawione z przekroczeniem cen, zwraca bank w celu ponownego sporządzenia.

Bank zwraca również rachunki organizacjom spółdzielczym /występującym w charakterze dostawców miejscowych lub zamiejscowych/, jeżeli rachunki te wystawiono nie w cenach dla odbiorców

pozarynkowych, a w censach rynkowych.

Po sprawdzeniu cen inspektorzy banku zaopatrują rachunki w pieczętkę, stwierdzającą wykonanie tych czynności lub opłacenie rachunku bez sprawdzenia. Tekst bywa następujący: "Ceny sprawdzone", "Bez wstępnego sprawdzenia cen", "Według danych rubryki 26, bez wstępnego sprawdzenia".

W przypadku odmowy opłacenia rachunków lub przy ich częściowym opłaceniu - w wyniku sprawdzenia cen - inspektorzy powinni zawiadomić o tym: bank dostawcy, właściwy dla inkasa zamiejscowego lub inkasa miejscowego, które wpłynęło z banków miejscowych; płatnika, jeśli składa on dokumenty do zapłaty bezpośrednio bankowi. W zawiadomieniach inspektorzy wskazują przyczyny nieopłacenia lub częściowego opłacenia rachunków.

Sprawdzanie rachunków w miejscowościach dostawców.

Sprawdzanie rachunków za materiały i urządzenia odbywa się z reguły w miejscowości płatnika, który ma obowiązek akceptować rachunek.

Na mocy uzgodnień między Prombankiem a ministerstwami rozpoczęto sprawdzanie rachunków organizacji i przedsiębiorstw, podległych tym ministerstwom, wystawionych na płatników, finansowanych przez Prombank - w miejscowościach dostawców. Tryb ten ma tę przewagę, że kontrola wykonywana jest na podstawie dokumentacji, posiadanej przez dostawców, na których spoczywa odpowiedzialność za prawidłowe stosowanie cen i którzy są zainteresowani w nieprzerwanym pokrywaniu ich faktur.

W trybie powyższym Prombank sprawdza rachunki w miastach, w których ma swe oddziały.

Rachunki, przedstawione w celu wstępnego sprawdzenia w oddziałach Prombanku w miejscowościach dostawców, powinny zawierać dane, ustalone w jednolitym wzorze rachunku (faktury).

Na żądanie Prombanku dostawca obowiązany jest załączyć do rachunku dokument, potwierdzający legalność ceny.

Pracownik banku, upoważniony do sprawdzania cen, zamieszcza na rachunku pieczętkę z podpisem, potwierdzonym pieczęcią urzędową banku.

Rachunki powinny być sprawdzone przez bank w ciągu 24 godzin i zwrócone dostawcy za pokwitowaniem w księdze rejestracyjnej.

Po sprawdzeniu rachunków dostawca składa je w zwykłym trybie na inkasa w banku, w którym posiada rachunek rozliczeniowy.

Oddziały Prombanku w miejscowościach płatnika opłacają rachunki, zaopatrzone w pieczętkę oddziału, stwierdzającą wykonanie tych czynności w miejscowości dostawcy, o ile nie występują inne przeszkody opłacenia rachunku.

Tryb opłacania produkcji przemysłowej, uruchamianej
od nowa.

Produkty, wytworzone po raz pierwszy przez przedsiębiorstwo, na które istnieją zatwierdzone przez Radę ZSRR cenniki, opłacane są według tych cen.

Produkty, wytworzone po raz pierwszy w ZSRR i planowane do masowej, seryjnej produkcji, opłacane są na podstawie tymczasowych cen sprzedażnych, uzgodnionych między ministerstwem dostarczającym a ministerstwem zamawiającym - w oparciu o planowy koszt własny produktu, określony na podstawie kalkulacji kosztorysowej.

Ministerstwo dostawcy jest obowiązane do wniesienia do zatwierdzenia przez Radę Ministrów ceny stałej na te produkty - najpóźniej w ciągu 6-ciu miesięcy po przekazaniu pierwszej ich partii. Data przekazania pierwszej partii produktów masowej lub seryjnej produkcji potwierdzana jest za pomocą dokumentów, świadczących o ich wyładunku lub w drodze wskazania w rachunku (fakturze) daty wyładunku.

Produkty, wytworzone po raz pierwszy w ZSRR i planowane do wypuszczenia systemem indywidualnych zamówień lub drobnej, seryjnej produkcji, opłacane są według cen sprzedażnych, ustalonych w drodze uzgodnienia między ministerstwem dostarczającym a ministerstwem zamawiającym - w oparciu o planowy koszt własny produktu, określony na podstawie kalkulacji kosztorysowej.

Ceny na tego rodzaju produkty nie podlegają następnemu zatwierdzeniu przez Radę Ministrów.

W razie niezgodności co do cen na nietypowe urządzenia maszynowe rozstrzyga minister właściwy dla dostawcy. Rozstrzygnięcie podlega rozpatrzeniu przez Radę Ministrów ZSRR tylko na skutek sprzeciwu ze strony ministra właściwego dla nabywcy.

Przy produkcji masowej lub seryjnej wyrobów, po raz pierwszy wytwarzanych w ZSRR, dostawca, który uzgodnił ceny na te wyroby z pierwszym ze swych odbiorców, ma prawo dostarczania ich po tych samych cenach innym odbiorcom, jeśli nie wywołują one z ich strony sprzeciwu.

Ministerstwo (resort), które zatwierdziło ceny pa urządzenia, wytwarzane po raz pierwszy, powinno skierowywać bezpośrednio do banku dokumenty (rozporządzenia, zarządzenia, uzgodnienia, protokoły i t.p.), niezbędne do sprawdzenia cen. Jeżeli ministerstwo (resort) nie przesłało tych dokumentów bankowi, kopie ich może przedstawić zakład dostarczający, zainteresowany w prawidłowym i szybkim opłaceniu jego rachunków.

Rachunki za wyroby produkcji masowej lub seryjnej bank opłaca po upływie 6-miesięcznego terminu obowiązywania cen tymczasowych tylko w przypadku otrzymania od dostawcy uwierzytelnionej kopii pisma ministerstwa, stwierdzającego zgłoszenie projektu cen stałych do zatwierdzenia przez Radę Ministrów ZSRR. W piśmie tym należy wskazać datę przedstawienia projektu ceny stałej, ceny tymczasowej oraz projektowanej ceny stałej.

Jeżeli ministerstwo, właściwe dla dostawcy, przedstawiło Radzie Ministrów ZSRR projekt ceny stałej, to do powzięcia uchwały Rządu wyroby opłacane są według uprzednio zatwierdzonych cen tymczasowych - niezależnie od tego, czy dostawcą produkcji jest przedsiębiorstwo wytwarzające, czy też organizacja zaopatrzeniowa danego ministerstwa.

Jeśli natomiast w ustalonym 6-miesięcznym terminie, licząc od dnia oddania pierwszej partii wyrobów, ministerstwo, właściwe dla dostawcy, nie przedstawiło do zatwierdzenia przez Radę Ministrów ZSRR projektu ceny stałej, bank wstrzymuje opłacanie tych wyrobów na podstawie rachunków, składanych przez przedsiębiorstwa i organizacje zaopatrzeniowe.

W tych przypadkach rachunki organizacji, podległych innym ministerstwom (poza ministerstwem, które zatwierdziło ceny tym-

czasowe) bank opłaca pod warunkiem, że produkcja nabyta została przez organizację, podległą innemu ministerstwu, przed upływem terminu obowiązywania cen tymczasowych oraz że datę nabycia produkcji potwierdzono w załączonej do rachunku informacji księgowości.

Analogiczny tryb ustalania cen tymczasowych i stałych na produkcję po raz pierwszy uruchamianą przestrzegany jest w stosunku do przemysłu republikańskiego, obwodowego, rejonowego i spółdzielczego.

W tym zakresie instancją, ustalającą ceny tymczasowe i uzgadniającą ceny z odbiorcą wyrobów przemysłu obwodowego (krajowego) i rejonowego, jest Rada Ministrów ASRR, poza tym w zakresie wyrobów przemysłu obwodowego (krajowego) - Komitet Wykonawczy Rady Delegatów Pracujących. Instancją, zatwierdzającą ceny stałe, jest Rada Ministrów republiki związkowej.

Specyfiką ustalania cen tymczasowych, dopłat i rabatów, dotycząca produkcji drzewnej i metalowej, przytoczono dalej.

Tryb opłacania materiałów budowlanych pochodzenia
miejscowego

Materiały budowlane pochodzenia miejscowego (cegła, dachówka, wapno, alabaster, kreda mielona, kamień, żwir, piasek, szaber, glina, żużel i t.p.) opłacane są po cenach, ustalonych franco-zakład lub franco-kopalnia odkrywkowa.

Ten rodzaj franco oznacza, że wymienione materiały powinny być zbywane kupującemu z placu zakładkowego, położonego na terenie zakładu lub odkrywki, z takim obliczeniem, aby przeniesienie materiałów do miejsca zakładunku odbywało się na przestrzeni nie większej niż 20 metrów.

Wydatki, związane z dodatkowym przenoszeniem materiałów na odległość powyżej 20 metrów, należą do przedsiębiorstwa-dostawcy i nie powinny być opłacane przez nabywcę.

Tryb opłacania materiałów budowlanych i urządzeń,
zbywanych w ramach mobilizacji zasobów wewnętrznych

Materiały i urządzenia zbędne i niewykorzystywane w przed-

siębiorstwach i na budowach podlegają odrębnej ewidencji. Tryb ich zbytu regulowany jest ścisłymi przepisami.

Przy oddawaniu do inkasa rachunków lub zleceń na opłacenie zbędnych i niewykorzystywanych materiałów i urządzeń wskazuje się w odnośnych rachunkach (fakturach) numer i datę dotyczącego ich zezwolenia na zbyt i przekazanie tych materiałów i urządzeń.

Urządzenia, przekazywane przez jedną organizację wykonawczą (budowa, przedsiębiorstwo) innej organizacji, podległej temu samemu ministerstwu (resortowi), nie podlegają zapłacie i wartość ich przenoszona jest z bilansu na bilans.

Natomiast przy przekazywaniu urządzeń, objętych bilansem budownictwa inwestycyjnego, między jednostkami, podległymi różnym ministerstwom (resortom), urządzenia te opłacane są według wartości cennikowej. Wartość urządzeń powinna być przekazana przez otrzymującego na rachunek finansowania organizacji przekazującej i ewidencjonowana jako zbyt wartości materialnych, dokonany w trybie mobilizacji zasobów wewnętrznych w budownictwie.

W przypadkach, gdy z jednego ministerstwa (resortu) przekazywane są do innego ministerstwa (resortu) urządzenia zdemontowane, zaliczane do środków trwałych czynnego przedsiębiorstwa, wartość tych urządzeń powinna być opłacana według ceny cennikowej, po potrąceniu zużycia. Wartość ta powinna być przelana na rachunek rozliczeniowy przedsiębiorstwa przekazującego, jako wpływ ze zbytu majątku oddanego.

Wysokość obniżki ceny z tytułu zużycia ustala się na podstawie aktu przeglądu technicznego.

Materiały, zbywane przy mobilizacji zasobów wewnętrznych, opłacane są według obowiązujących cen, niezależnie od resortowej przynależności organizacji przekazujących i otrzymujących te materiały.

Przy przekazywaniu urządzeń między jednostkami, podległymi różnym ministerstwom (resortom) oraz w przypadkach przekazywania materiałów, organizacji przekazującej przysługuje prawo otrzymania, prócz ceny urządzeń i materiałów, narzutu w wysokości, ustalonej dla głównego zarządu zaopatrzenia ministerstwa, właści-

wego dla tej organizacji.

Jeżeli materiały lub urządzenia wysyłane są koleją lub drogą wodną, to nadawcy należy zwrócić koszty frachtu kolejowego lub wodnego.

O ile urządzenia, przekazywane między jednostkami, podległymi różnym ministerstwom, zostały odremontowane, to koszt remontu nie jest opłacany oddzielnie, a rozliczenia między stronami z tytułu takich urządzeń dokonywane są na podstawie obowiązujących cen z uwzględnieniem zużycia.

Innych wydatków i narzutów na materiały i urządzenia, zbywane w trybie mobilizacji zasobów wewnętrznych, organizacja otrzymująca nie powinna opłacać.

Kontrolę cen, zawartych w rachunkach na te materiały i urządzenia, prowadzi oddział banku, właściwy dla miejscowości, w której znajduje się organizacja przekazująca.

Przy zaopatrzeniu rachunków (faktur) w pieczętkę, stwierdzającą sprawdzenie cen lub przyjęcie rachunków (faktur) bez sprawdzenia, oddział banku, właściwy dla miejscowości płatnika, nie przeprowadza ponownego sprawdzenia.

Tryb opłacania rachunków za niektóre materiały po cenach
detalicznych

Materiały i wyroby, zakupywane przez organizacje wykonawcze, opłacane są z reguły po cenach hurtowych.

W przypadkach, gdy opłacanie materiałów i wyrobów (ubranie, mydło, odlewy piecowe, wyroby rękodzielnicze i t.p.) odbywa się po cenach detalicznych, główne zarządy zaopatrzenia ministerstw (resortów), zbywając ze swych magazynów towary, opłacane według jednolitych cen detalicznych, nie mają prawa pobierania narzutów, ponieważ wydatki z tytułu dostaw i zbytu towarów pokrywane są z rabatu handlowego od ceny detalicznej.

Natomiast przy tranzytowym zbywaniu takich towarów główne zarządy pobierają ustalony narzut tranzytowy, zaś rabat handlowy udziela dostawca bezpośrednio nabywcy.

Rachunki (faktury) za towary, zakupione po jednolitych, ~~XXXXX~~ państwowych cenach detalicznych bezpośrednio u dostawców

(producentów), opłaca bank według tych cen, po potrąceniu rabatów handlowych, wskazanych w cenniku Ministerstwa Handlu ZSRR.

Tryb opłacania materiałów i wyrobów drzewnych.

Produkty dostaw drzewnych, produkcja tartaczna, przemysłu fornierów, obróbki drzewa, produkty uboczne, powstałe z dostaw drzewnych oraz elementy opakowań drewnianych z surowca iglastego, wytwarzane przez przedsiębiorstwa państwowe, podległe organom związkowym i republikańskim, opłacane są po cenach hurtowych, ustalonych w cenniku Ministerstwa Przemysłu Drzewnego i Papierniczego ZSRR.

Ceny, dotyczące produktów obróbki drzewa, produktów ubocznych, powstałych z dostaw drzewnych i elementów opakowań drewnianych z surowca iglastego, rozciągają się także na produkcję przemysłu, podległego organom okręgowym.

Produkty dostaw drzewnych, produkcja tartaczna i przemysłu fornierów przedsiębiorstw przemysłu okręgowego, rejonowego i spółdzielczego oraz przemysłu ASRR, podobnie jak produkcja obróbki drzewa i produkty uboczne, powstałe z dostaw drzewnych oraz elementy opakowań drewnianych z surowców iglastych, wytwarzane przez przedsiębiorstwa przemysłu rejonowego i spółdzielczego, powinny być opłacane po cenach, zatwierdzonych przez Rady Ministrów właściwych republik związkowych.

Ceny cennika ministerstwa Przemysłu Drzewnego i Papierniczego ZSRR rozciągają się wyłącznie na podstawowe asortymenty produkcji drzewnej, posiadające ustalone standarty i warunki techniczne.

Natomiast dla pozostałych asortymentów ceny określone są na podstawie uzgodnienia między dostawcą i nabywcą - odpowiednio do cen cennikowych.

W tych przypadkach nabywca, otrzymawszy od dostawcy propozycję ustalenia ceny hurtowej, obowiązany jest udzielić na nią odpowiedzi w ciągu 10 dni.

Różnice zdań co do cen hurtowych, nie przewidzianych w cennikach, rozstrzyga ministerstwo dostawcy, wspólnie z ministerstwem konsumenta.

Jeżeli przed wyładowaniem produkcji ceny hurtowej między stronami nie uzgodniono, rozliczenia dokonuje się według ceny, proponowanej przez dostawcę z następnym jej przeliczeniem po zarejestrowaniu lub zatwierdzeniu ceny hurtowej przez ministerstwo dostawcy.

W tym samym trybie ustalane są ceny hurtowe przy dostawach na warunkach franco, nie przewidzianych w cenniku, jak również dodatki do cen hurtowych i rabaty od nich za jakość, braki itp.

Wszystkie ceny, poza odrębnymi wyjątkami, ustalane są franco-wagon-barka-miejsce nadania. Dotyczy to także dostaw drzewa okrągłego i drzewa dostarczanego rzeką pod prąd lub spławem przez jeziora i morza (holowanie).

Przy zwykłym spławie drzewa okrągłego i drewna do mola lub w tratwach w dół, wzdłuż biegu rzeki, ceny te są stosowane, jako ceny franco-miejsce docelowe spławu, z odpowiednim dodatkiem lub rabatem do lub od cen franco-wagon.

Natomiast w miastach, stanowiących miejsca nadania produkcji drzewnej przy oddawaniu franco-magazyn produkcji tartacznej, produkcji przemysłu fornierów, obróbki drzewa oraz produktów ubocznych, powstałych z dostaw drzewnych - stosowane są również ceny franco-wagon, jednak z potrąceniem rabatu w wysokości 8 rb., zaś przy elementach opakowań drewnianych i klepce - 10 rb.

Dla tartaków wodnych, t.zn. zakładów, których produkcja wysyłana jest zazwyczaj wodą, ceny hurtowe ustalone są franco-barka-miejsce wysyłki.

Dodatki do cen hurtowych opłaca odbiorca:

- 1) w wysokości 10% - przy żądaniu specjalnego wybierania z tratw lub sortowania ze stosów pni lub też materiału tartego o określonej jakości albo właściwości,
- 2) w wysokości, uzgodnionej między stronami - przy żądaniu odbiorcy dostarczenia pni lub materiałów tartych wyłącznie wyższych gatunków lub z domieszką niższego gatunku, poniżej przeciętnej,
- 3) w wysokości 20 rb. za metr sześć. - przy przesyłkach kolejowych produkcji archangielskich zakładów leśnych "Siewieroles'u".

Rabaty od cen hurtowych franco-wagon udzielane są przez dostawcę: w wysokości 8 rb. - przy oddawaniu - franco-kolejowy magazyn dostawcy (bez załadowania) pni i drewna, dostarczonych drogą lądową; w wysokości 5 rb. - przy oddawaniu franco-magazyn (podwórze) dostawcy drzewa, dostarczonego drogą lądową, z przewiezieniem na odległość do 10 klm. od miejsca wyrębu (koszt przewożenia na odległość powyżej 10 klm. opłacany jest przez odbiorcę dodatkowo, ponadto odbiorca dokonuje wyładunku transportu, nadeszłego środkami zmechanizowanymi).

Oprócz ceny hurtowej nabywca opłaca:

- wszystkie wydatki od franco-magazyn do franco-wagon przy żądaniu przesłania koleją produkcji zakładów, znajdujących się w miastach, nie będących miejscem nadania produkcji drzewnej,
- faktyczne wydatki dostawcy, związane z żądaniem odbiorcy specjalnego wybrania lub sortowania produkcji,
- wszystkie wydatki dodatkowe, związane ze zmianą rodzaju franco od franco-barka do franco-wagon, przy zbywaniu materiałów drzewnych z tartaków wodnych, na żądanie odbiorcy franco-wagon-stacja nadawcza,
- przy dostawie produkcji drzewnej koleją - koszt podania i zebrania wagonów na bocznicach kolejowych i ślepych torach, wszystkie stacyjne obciążenia i opłaty kolejowe oraz koszt przewozu ładunków magistralami kolejowymi i liniami bocznicy od miejsca nadania do miejsca przeznaczenia, nie należącymi do dostawcy materiałów drzewnych, a spośród należących do dostawcy, tylko liniami bocznicy. Oborską, Czajutajewską, Wachtangską, Manzeńską, Unżeńską, Gajno-Kajską, Reszetyńską, Jercewską, Kletniańską, Zawodoukowską i Juszutką,
- przy przewozie produkcji drzewnej statkami (barkami) - fracht wodny oraz wydatki na przeładunek z barki do wagonu, według ustalonych w cennikach taryf,
- przy dostawie produkcji koleją z przeładunkiem na transport wodny - frachty kolejowy i wodny oraz wydatki na przeładunek z kolei na transport wodny i na odwrotny przeładunek z transportu wodnego na kolej, według planowego kosztu własnego, zatwierdzonego przez ministerstwo dostawcy.

Przedsiębiorstwa wykonawcze powinny poświęcić specjalną uwagę terminowemu zwrotowi przedmiotów, używanych przy przesyłaniu materiałów drzewnych kolejną (drut, ściągiacze) oraz zwrotowi lin, używanych przy transporcie wodnym materiałów drzewnych.

Odbiorcy ładunków są obowiązani do zwracania nadawcy ładunku w ciągu 15 dni od dnia otrzymania materiałów drzewnych 50% drutu, użytego do wiązania oraz 85% ściągiaczy. Za niezwrócenie tych przedmiotów w ciągu 10 dni po ustalonym terminie odbiorca opłaca karę w wysokości 100% wartości niezwróconej w terminie części drutu i ściągiaczy; za niezwrócenie w ciągu dni 20 - karę w wysokości 200%, za niezwrócenie w ciągu 30 dni - 300% i powyżej 30 dni - 500%. Zapłacenie kary nie zwalnia odbiorcy ładunku od zwrotu na rzecz nadawcy ładunku drutu i ściągiaczy w podanych wyżej ilościach.

Przy rozpatrywaniu sporów o kary za niezwrócenie drutu i ściągiaczy przez arbitraż państwowy odbiorcy ładunków często odmawiają zapłacenia kar, powołując się na to, że stacje kolejowe nie przyjmują przesyłek drobnicowych.

Motywacja ta jest bezpodstawna. Ministerstwo Komunikacji powinno przyjmować do wysyłki w ciągu doby zwracane środki, służące do wiązania. Naczelnicy służby drogowej są obowiązani zapewnić przyjmowanie bez przeszkód przesyłek, zawierających te materiały.

Sposób zwracania lin określony jest w paragrafach 47, 48, 49 i 50 podstawowych warunków dostaw produkcji drzewnej.

Za zatrzymanie lin na czas do 5 dni ponad ustalone terminy zwrotu odbiorca ładunku opłaca na rzecz nadawcy karę w wysokości 25% wartości niezwróconej w terminie ilości lin; za zatrzymanie na czas do 10 dni - 50%, do 20 dni - 100% i powyżej 20 dni - 300%.

Zapłacenie kary nie zwalnia odbiorcy ładunku od obowiązku zwrotu lin.

Tryb opłacania produkcji metalowej.

Produkcją metalowa opłacana jest po cenach hurtowych, zawartych w cennikach Ministerstwa Czarnej Metalurgii, wprowadzonych w życie z dniem 1 stycznia 1951 roku.

Ceny hurtowe ustalone są franco-wagon-ogólnie użytkownika stacja (statek-przystań) przeznaczenia i rozciągają się na produkcję ~~wszystkich~~ przedsiębiorstw przemysłu państwowego, podległych organom związkowym i republikańskim.

Ceny te rozciągają się i na produkcję metalową, otrzymywaną przez nabywców franco-magazyn przedsiębiorstwa przemysłu metalurgicznego lub Głównego Związku.

Z tego powodu przy przesyłaniu produkcji metalowej z zakładów; dostarczających z magazynów Głównego Związku lub z innych miejsc kolejną, drogami wodnymi lub przy użyciu bezpośrednio, mieszanej komunikacji kolejowo-wodnej - wydatki z tytułu dostawy produkcji metalowej do stacji (przystani) przeznaczenia, wskazanej w zamówieniu i w rachunku, opłaca dostawca (nadawca).

Zamawiający (odbiorca) produkcję metalową opłaca jedynie wydatki transportowe, liczone po jej przybyciu na stację (przystań), a mianowicie: opłaty za podanie wagonów na boczny tor lub miejsca wyładunku, za manewrowanie parowozów na stacji przeznaczenia lub na bocznym torze (wzgl. za podprowadzenie statku do miejsc wyładunku), wydatki na przewóz produkcji metalowej po zamkniętych bocznych torach bądź transportem samochodowym od stacji (przystani) przeznaczenia, opłaty za wyładunek z wagonu (statku), opłaty za sprawdzenie wagi i stanu ładunku, opłaty od wagonu na utrzymywanie robotników kolejowych, opłaty za pilnowanie ładunku, za zawiadomienie o nadejściu ładunku, wydatki na usługi biur transportowo-spedycyjnych na stacji przeznaczenia i t.p.

Metale, sprzedawane w trybie upłynnienia nadwyżek (mobilizacja zasobów wewnętrznych) opłacane są przez Główny Związek również po cenach hurtowych franco-wagon-stacja przeznaczenia, lecz z potrąceniem średniego kosztu przewozu dla danej grupy metali. Prócz tego Główny Związek zwraca nadawcy faktyczne wydatki transportowe od stacji (przystani) wysłania do stacji (przystani) przeznaczenia.

W przypadkach, gdy w uzgodnieniu z odbiercą zamiejscowym produkcja metalowa zbywana jest z magazynów Głównego Związku Metalowców, z zakładów dostarczających lub z innych miejsc, dla wywozu środkami transportowymi odbiorcy, dostawca (wysyłający) zobowiązany jest do zwrotu na rzecz odbiorcy kosztów przewozu w wysokości opłat przewozowych od stacji (przystani) wysłania do stacji (przystani) przeznaczenia według obowiązującej taryfy kolejowej (wodnej).

Jako zamiejscowi traktowani są odbiorcy, których stacja (przystań) przeznaczenia znajduje się od stacji (przystani) wysłania w odległości taryfowej większej niż 30 km.

Jako stację (przystań) przeznaczenia i wysłania rozumie się stację (przystań, port) pod zarządem Ministerstwa Komunikacji, Ministerstwa Floty Rzecznej, Ministerstwa Floty Morskiej.

Przy rozliczeniach scentralizowanych z tytułu produkcji metalowej przesyłanej przez Głównego Związku Metalowców, opłaty przewozowe, opłaty przeładunkowe i opłaty w drodze między stacją (przystanią) wysłania a wskazaną w zamówieniu i rachunku stacją (przystanią) przeznaczenia (w tej liczbie również opłaty przewozowe za przewozy ogólnie użytkowanymi liniami kolejowymi, włącznie z przewozami na odległość powyżej 30 km), zwracane są przez Głównego Związku Metalowców nadawcy produkcji metalowej.

Wszelkie niedobory w stosunku do taryfy kolejowej lub wodnej, koszt przeładunków i opłat w drodze oraz opłaty przewozowe faktycznie pobrane od odbiorcy przez kolej lub transport wodny są mu zwracane: przez Głównego Związku Metalowców - przy rozliczeniach scentralizowanych lub przez nadawcę produkcji metalowej - przy rozliczeniach bezpośrednich.

Nadpłaty z powyższych tytułów faktycznie otrzymane od kolei lub transportu wodnego zwracane są przez odbiorcę produkcji metalowej: przy rozliczeniach scentralizowanych - Głównemu Związkowi Metalowców, zaś przy rozliczeniach bezpośrednich - nadawcy.

Wartość opakowania standaryzowanego lub opakowania przewidzianego w warunkach technicznych, z wyjątkiem specjalnego opakowania, podlegającego zwrotowi, - włączona jest do cen hurtowych produkcji metalowej i nie podlega opłacie. Natomiast podlegające zwrotowi opakowanie specjalne opłacane jest dodatkowo przez

Tryb opłacania produkcji metalowej.

Produkcja metalowa opłacana jest po cenach hurtowych, zawartych w cennikach Ministerstwa Czarnej Metalurgii, wprowadzonych w życie z dniem 1 stycznia 1951 roku.

Ceny hurtowe ustalone są franco-wagon-ogólnie użytkowana stacja (statek-przystać) przeznaczenia i rozciągają się na produkcję wszystkich przedsiębiorstw przemysłu państwowego, podległych organom związkowym i republikańskim.

Ceny te rozciągają się i na produkcję metalową, otrzymywaną przez nabywców franco-magazyn przedsiębiorstwa przemysłu metalurgicznego lub Głównego Zakładu.

Z tego powodu przy przesyłaniu produkcji metalowej z zakładów; dostarczających z magazynów Głównego Zakładu lub z innych miejsc kolejną, drogami wodnymi lub przy użyciu bezpośrednio, mieszanej komunikacji kolejowo-wodnej - wydatki z tytułu dostawy produkcji metalowej do stacji (przystani) przeznaczenia, wskazanej w zamówieniu i w rachunku, opłaca dostawca (nadawca).

Zamawiający (odbiorca) produkcję metalową opłaca jedynie wydatki transportowe, liczone po jej przybyciu na stację (przystać), a mianowicie: opłaty za podanie wagonów na boczny tor lub miejsca wyładunku, za manewrowanie parowozów na stacji przeznaczenia lub na bocznym torze (wzgl. za doprowadzenie statku do miejsc wyładunku), wydatki na przewóz produkcji metalowej po zamkniętych bocznych torach bądź transportem samochodowym od stacji (przystani) przeznaczenia, opłaty za wyładunek z wagonu (statku), opłaty za sprawdzenie wagi i stanu ładunku, opłaty od wagonu na utrzymywanie robotników kolejowych, opłaty za pilnowanie ładunku, za zawiadomienie o nadejściu ładunku, wydatki na usługi biur transportowo-spedycyjnych na stacji przeznaczenia i t.p.

Metale, sprzedawane w trybie upłynnienia nadwyżek (mobilizacja zasobów wewnętrznych) opłacane są przez Główny Zakład również po cenach hurtowych franco-wagon-stacja przeznaczenia, lecz z potrąceniem średniego kosztu przewozu dla danej grupy metali. Prócz tego Główny Zakład zwraca nadawcy faktyczne wydatki transportowe od stacji (przystani) wysłania do stacji (przystani) przeznaczenia.

W przypadkach, gdy w uzgodnieniu z odbiercą zamiejscowym produkcja metalowa zbywana jest z magazynów Głównego Związku Metalowców, z zakładów dostarczających lub z innych miejsc, dla wywozu środkami transportowymi odbiorcy, dostawca (wysyłający) zobowiązany jest do zwrotu na rzecz odbiorcy kosztów przewozu w wysokości opłat przewozowych od stacji (przystani) wysłania do stacji (przystani) przeznaczenia według obowiązującej taryfy kolejowej (wodnej).

Jako zamiejscowi traktowani są odbiorcy, których stacja (przystań) przeznaczenia znajduje się od stacji (przystani) wysłania w odległości taryfowej większej niż 30 km.

Jako stację (przystań) przeznaczenia i wysłania rozumie się stację (przystań, port) pod zarządem Ministerstwa Komunikacji, Ministerstwa Floty Rzecznej, Ministerstwa Floty Morskiej.

Przy rozliczeniach scentralizowanych z tytułu produkcji metalowej przesyłanej przez Główny Związek Metalowców, opłaty przewozowe, opłaty przeładunkowe i opłaty w drodze między stacją (przystanią) wysłania a wskazaną w zamówieniu i rachunku stacją (przystanią) przeznaczenia (w tej liczbie również opłaty przewozowe za przewozy ogólnie użytkowanymi liniami kolejowymi, włącznie z przewozami na odległość poniżej 30 km), zwracane są przez Główny Związek Metalowców nadawcy produkcji metalowej.

Wszelkie niedobory w stosunku do taryfy kolejowej lub wodnej, koszt przeładunków i opłat w drodze oraz opłaty przewozowe faktycznie pobrane od odbiorcy przez kolej lub transport wodny są mu zwracane: przez Główny Związek Metalowców - przy rozliczeniach scentralizowanych lub przez nadawcę produkcji metalowej - przy rozliczeniach bezpośrednich.

Nadpłaty z powyższych tytułów faktycznie otrzymane od kolei lub transportu wodnego zwracane są przez odbiorcę produkcji metalowej: przy rozliczeniach scentralizowanych - Głównemu Związkowi Metalowców, zaś przy rozliczeniach bezpośrednich - nadawcy.

Wartość opakowania standaryzowanego lub opakowania przewidzianego w warunkach technicznych, z wyjątkiem specjalnego opakowania, podlegającego zwrotowi, - włączona jest do cen hurtowych produkcji metalowej i nie podlega opłacie. Natomiast podlegające zwrotowi opakowanie specjalne opłacane jest dodatkowo przez

odbiorcę po cenach hurtowych, zatwierdzonych przez Ministerstwo Czarnej Metalurgii.

Koszt przystosowania lor i wagonów oraz pierścieni ochronnych i gwintek do rur włączony jest do cen hurtowych produkcji metalowej i nie jest osobno opłacany przez odbiorcę.

Również nie są pobierane osobne opłaty za standardową dostawę produkcji metalowej w wiązkach, paczkach, motkach, rulonach, zwójkach (bez opakowania) za markowanie i stemplowanie.

Odbiorca opłaca koszty dodatkowego lub niestandardowego opakowania, koszty markowania i stemplowania, wykonywanych na jego żądanie. Koszty te uzgadniane są z nadawcą produkcji metalowej (jeśli w cenniku nie ustalono dopłaty z powyższych tytułów).

Ceny hurtowe podane w cennikach przemysłu metalurgicznego ustalone są dla produkcji metalowej według jakości i wielkości wymagań standardów i warunków technicznych, wskazanych w tablicach cen cenników.

Za wytworzenie i dostarczenie produkcji metalowej, stosownie do zwiększonych, dodatkowych lub różnych od obowiązujących warunków standardu (warunków technicznych) żądań odbiorcy, co do jakości, wielkości, wypróbowania i stanu dostawy, pobierane są dopłaty dodatkowe.

Produkcja metalowa dostarczana z dopuszczalnymi, w ramach standardów (warunków technicznych) zmniejszonymi żądaniem, opłacana jest według cen hurtowych cenników, z dodatkowymi rabatami.

Dodatkowe dopłaty stosowane są tylko wtedy, gdy podwyższone, dodatkowe lub różne od obowiązujących warunków standardu (warunków technicznych) żądania odbiorcy omówiono w zamówieniu lub uzupełnieniu.

Dodatkowe rabaty stosowane są we wszystkich przypadkach.

Jeśli rabaty te lub dodatkowe dopłaty ustalone są w procentach od ceny hurtowej, to pobiera się je od zasadniczej ceny hurtowej, nigdy jednak od ceny wynikłej z zastosowania dodatkowych dopłat lub rabatów.

Dostawca ma obowiązek podać w rachunkach (fakturach) nazwę produkcji, jej jakość (markę fabryczną) i wielkość, numer

standartu lub warunków technicznych, ciężar lub ilość podlegającą zapłacie, cenę hurtową, ogólną wartość produkcji i osobno dodatkowe opłaty i rabaty, ze wskazaniem tytułu, na podstawie którego są one stosowane.

W przypadkach, gdy wysokości dopłaty lub rabatu nie ustalono w cenniku, określa się ją po uzgodnieniu między centralnym zarządem, właściwym dla dostawcy, a odbiorcą.

Produkcja metalowa niepełnowartościowa, dopuszczana do użytku w wytwórczości i budownictwie, jak również odpałki metalowe, opłacane są z rabatami od cen hurtowych, ustalonych dla odpowiedniej produkcji lub po cenach zniżkowych, przewidzianych w cennikach.

Ogólnie obowiązujące tymczasowe ceny hurtowe na rodzaje produkcji metalowej, przewidziane w cenniku, ale dotyczące nowych gatunków (jakości) i wielkości, ustalane są przez Główny Zarząd w uzgodnieniu z ministerstwem dostawcy. Ceny te powinny być następnie - nie później jednak niż w ciągu sześciu miesięcy po przekazaniu pierwszej partii produkcji nowych gatunków (jakości) i wielkości - przekazane do zatwierdzenia przez ministra czarnej metalurgii, w porozumieniu z ministerstwem odbiorców.

Ceny hurtowe na produkcję metalową nowych rodzajów, nieprzewidzianych w cenniku, ustalane są według na warunkach ogólnych, w trybie ustalania cen na nowouruchamianą produkcję przemysłową.

Jeżeli produkcja metalowa ma być opłacona z dodatkowymi dopłatami lub rabatami nieprzewidzianymi w cenniku, centralny zarząd dostawcy obowiązany jest zawiadomić zawnazu odbiorcę o proponowanej dopłacie lub rabacie, wskazując podstawę ich stosowania oraz powołać się na numer i datę zamówienia. Centralny zarząd obowiązany jest przesłać odbiorcy kalkulację kosztorysową albo obliczenie proponowanej dopłaty lub rabatu.

Odbiorca produkcji metalowej powinien w ciągu dziesięciu dni od otrzymania zawiadomienia centralnego zarządu dostawcy wyrazić zgodę na proponowaną dopłatę lub rabat albo przesłać własną propozycję. Jeśli odbiorca nie udzieli odpowiedzi na propozycję co do wysokości dopłat lub rabatów w terminie wskazanym przez zarząd, to po uwzględnieniu dni pocztowych

i terminu odpowiedzi, propozycja zarządu dostawcy traktowana jest jako przyjęta.

W razie stwierdzenia, że uzgodnione z odbiorcą dopłaty, rabaty lub ceny sprzeczne są z cennikiem albo nieprawidłowe Główny Zakład Zbrojeniowy zobowiązuje strony do zmiany porozumienia.

Porozumienia, dotyczące dopłat, rabatów i cen, tracą moc z dniem wprowadzenia w życie cen tymczasowych lub stałych dla danej produkcji.

Rozbieżności zdań co do dodatków, rabatów i cen rozstrzyga Główny Zakład Zbrojeniowy na podstawie materiałów otrzymanych od zarządu centralnego dostawcy.

Tryb opłacania konstrukcji metalowych i konstrukcji
przęsłowych mostów.

Konstrukcje metalowe i konstrukcje przęsłowe mostów opłacane są według cen hurtowych cennika Ministerstwa Budowy Zakładów Przemysłu Ciężkiego, obowiązujących przedsiębiorstwa, podległe wszystkim ministerstwom i resortom.

Opłacanie konstrukcji odbywa się według ich teoretycznego ciężaru, t.zn. ciężaru obliczonego na podstawie rysunków roboczych zekładu wytwarzającego, z uwzględnieniem ciężaru główek nitów fabrycznych i naspawanego metalu fabrycznych spoin spawalnicych.

Przyjmuje się, że ciężar 1 m.kw. metalu arkuszowego o szerokim przekroju z wszystkich gatunków stali, przy grubości arkusza wynoszącej 1 mm, wynosi 8 kg., że ciężar główek nitów fabrycznych wynosi 3 %, zaś ciężar naspawanego metalu - 2 % teoretycznego ciężaru metalu podstawowego w nitowanych lub spawanych elementach konstrukcji.

Ceny hurtowe na przygotowanie:

- typowych konstrukcji przęsłowych mostów kolejowych obliczone są, łącznie z kosztem śrub łapkowych i zwykłych, wzierników (bez elementów metalowych) oraz poręczy nawierzchni mostu;
- typowych konstrukcji przęsłowych mostów samochodowych obliczone są łącznie z kosztem zwykłych śrub, wzierników (bez elementów metalowych) i poręczy nawierzchni mostu,

- konstrukcji metalowych dla budowli hydrotechnicznych obliczone są z wyłączeniem kosztu wyrobów metalowych, elementów mechanicznych oraz kosztu dopasowania i ustawienia tych elementów;
- konstrukcji metalowych dla zakładów koksochemicznych obliczone są z wyłączeniem kosztu obróbki kołnierzy toczonych.

Ceny hurtowe na konstrukcje metalowe i konstrukcje przęsłowe mostów, zawarte w cenniku Ministerstwa Budowy Zakładów Przemysłu Ciężkiego, dotyczą normalnej objętości zamówienia jednego, dowolnego typu konstrukcji. Przy objętości zamówienia większej lub ~~zgodnie~~ mniejszej od normalnej, cena hurtowa ulega - zgodnie z cennikiem - odpowiedniemu zwiększeniu lub zmniejszeniu.

Koszt rysunków roboczych nie jest opłacany poza ceną hurtową konstrukcji metalowych i konstrukcji przęsłowych mostów, ponieważ jest on włączony w tę cenę.

Po cenach hurtowych opłacane są również techniczne konstrukcje metalowe, których wyprodukowanie, odbudowa lub remont wykonywane są dla celów budowy zakładów koksochemicznych przez organizacje budowlane i montażowe, podległe Ministerstwu Budowy Zakładów Przemysłu Ciężkiego i Ministerstwu Czarnej Metalurgii Związku SRR: skrzynie i spirale rurkowe chłodnic i kondensatorów; chłodnice zraszające; spłatalce do ogrzewania zbiorników, syfonowe urządzenia wylotowe, komory pianowe, rury wahadłowe, zawory zbiorników i inne urządzenia ochronne; zbiorniki sferyczne, liczniki i zbiorniki do wody oraz produktów naftowych o pojemności do 100 m.sześc.; rury dymne; zasuwy, ciągi gazowe i urządzenia podnośnikowe do rur dymnych; elementy szkieletów pieców rurowych, łącznie z odpornymi na gorąco i zwykłymi umocowaniami do podwieszania rur, dach, osłony pieców rurowych, komplety, przejścia, doprowadzenia i odprowadzenia spirali produkcyjnych; podstawy metalowe i ramy pod urządzenia i pompy; podesty i schody, obsługujące aparaturę technologiczną i urządzenia; konstrukcje metalowe tarcz i przyrządów kontrolno-pomiarowych; zbiorniki do ługowania i podgrzewania; zbiorniki utleniające; mieszadła, filtry, koryta, spody palenisk, wieże, wieżyczki, maszty montażowe; kompensatory; zawory; opory sprężynowe; komplety do zbiorników; oddzielacze wody.

Tryb opłacania samochodów, nabywanych przez instytucje
i organizacje.

Instytucjom i organizacjom, nie posiadającym limitów nakładów inwestycyjnych, zezwolono na opłacanie samochodów, przydzielonych im zgodnie z państwowym planem zaopatrzenia gospodarki narodowej, w ciężar zatwierdzonych preliminarzy tych instytucji i organizacji.

Instytucje i organizacje, nabywające samochody, powinny przedstawiać bankowi przy opłacaniu tych zakupów z rachunków rozliczeniowych zaświadczenia organów nadrzędnych, stwierdzające, że zakupywany samochód przydzielony został danej instytucji lub organizacji w ramach limitu, ustalonego w państwowym planie zaopatrzenia gospodarki narodowej, że otrzymująca samochód instytucja lub organizacja nie może otrzymać limitu nakładów inwestycyjnych oraz że samochód nabywany jest w ramach wydatków, przewidzianych w zatwierdzonym preliminarzu tej instytucji lub organizacji.

Tryb opłacania wydatków na konwojowanie i strzeżenie
ładunków w drodze oraz wydatków na odbiór materiałów,
paliwa i innych produktów.

Dozór przy użyciu uzbrojonej straży przewożonych kolejami samochodów, traktorów i innych rodzajów sprzętu należy do Ministerstwa Komunikacji, któremu przysługuje prawo zezwalania na konwojowanie przez przewodników z ramienia nadawców poszczególnych ładunków, pojedynczo przewożonych samochodów, traktorów i maszyn rolniczych.

Porozumienie między stronami, na mocy którego odbiorca ładunku obowiązany jest płacić na rzecz nadawcy koszty konwojowania wymienionych wyżej ładunków, jest nielegalne, jeżeli brak jest zezwolenia Ministerstwa Komunikacji na konwojowanie ładunków przez konwojentów.

Zabronione jest kategorycznie delegowanie przedstawicieli budżetów, przedsiębiorstw i organizacji do baz, przedsiębiorstw i biur zbytu w sprawach przesyłki materiałów, paliwa i gotowej produkcji.

W wyjątkowych przypadkach wolno jest ministerstwu ZSRR i Radom Ministrów republik związkowych - w porozumieniu z ministerstwem dostawcy - delegować specjalistów-odbiorców do przedsiębiorstw w celu przyjęcia urządzeń, wyprodukowanych na specjalne zamówienie.

Tryb opłacania materiałów, na które ustalone zostały
ceny strefowe.

Ceny strefowe są to ceny na niektóre rodzaje materiałów (cement, szkło, wyroby azbestowo-łupkowe, materiały dachowe w rulonach i inne), ustalone franco-wagon (statek) - stacja (przystań) przeznaczenia, w zależności od tego, do której z republik związkowych materiały te są wywożone.

Na przykład w stosunku do cen hurtowych cementu wszystkie republiki, kraje i okręgi Związku SRR podzielone zostały na sześć stref, przy czym ceny dla poszczególnych gatunków cementu ustalone zostały w następujących wysokościach:

Ceny hurtowe według stref w rublach za 1 tonę^{x)}

	Strefa I	Strefa II	Strefa III	Strefa IV	Strefa V	Strefa VI
Portland cement - marki 300	183	162	185	194	206	252
Portland cement z domieszką żużlu - marki 150	99	105	128	137	149	195

x) Ceny hurtowe podane bez zniżki, dokonanej z dniem 1.VI.1950 r.

Żadne wydatki transportowe i załadunkowe, a w tej liczbie wydatki na przeładunek z kolei na komunikację wodną lub z komunikacji wodnej na kolej, poza ceną strefową nie są opłacane.

Przykład 1. Portland cement marki 300, wysłany do okręgu Tambowskiego (II strefa) przez cementownię, znajdującą się w okręgu Saratowskim (III strefa), powinien być opłacony według ceny właściwej dla okręgu Tambowskiego (162 rb. za tonę), a nie według ceny okręgu Saratowskiego (185 rb. za tonę).

Przykład 2. Ten sam Portland cement, otrzymany przez organizację zaopatrzeniową w m.Gorkij (III strefa) z za-

kładu, znajdującego się w Kazachskiej SRR (V strefa) i skierowany z m.Gorkij do m.Kalinin (II strefa), opłacany jest w cenie 162 rb. za tonę, to zn. po cenie, właściwej dla II strefy, do której należy m.Kalinin, a nie w cenie 185 rb. za tonę, ustalonej dla III strefy (Gorkij) i nie w cenie 206 rb. za tonę, ustalonej dla V strefy (Kazachska SRR).

Miejscowi odbiorcy materiałów, opłacanych po cenach strefowych, przy otrzymywaniu tych materiałów franco-zakład płać za nie po cenach strefy, właściwej dla dostarczającego zakładu, bez jakichkolwiek rabatów z tytułu wydatków na transport materiałów do miejsca ich zużycia.

Taki tryb rozliczeń przy dostawach, dokonywanych franco-zakład po cenach strefowych (cement, szkło, wyroby azbestowo-łupkowe i t.d.) stosowany jest tylko w stosunku do odbiorców, znajdujących się w odległości nie większej niż 30 km od zakładu dostarczającego.

Jeśli odbiorcy rozlokowani są w odległości większej niż 30 km od zakładu dostarczającego, to przy odbiorze materiałów i wyrobów franco-zakład dostawca powinien rozliczyć się z odbiorcą według cen, właściwych dla strefy odbiorcy, potrącając z tych cen rabat w wysokości kosztu przewiezienia materiałów od dostawcy do miejsca ich zużycia, według obowiązującej taryfy kolejowej lub frachtu wodnego.

Ceny strefowe na cement ustalone zostały z uwzględnieniem nadania i odbioru cementu luzem.

Przy nadawaniu lub odbiorze cementu w opakowaniach dostawcy, na jego rzecz, opłacany jest, poza ceną strefową, również koszt opakowania po cenach hurtowych, z dodatkiem 10% na pokrycie kosztów przewozu i wydatków zaopatrzeniowych z tytułu opakowań oraz koszt za opakowania, zgodnie z cenami cennikowymi.

Ceny strefowe na łupek i wyroby azbestowo-cementowe, materiały dachowe w rulonach i szkło obejmują również koszty opakowania.

Przy zamówieniach i zbycie szkła znormalizowanego ceny strefowe cennika zwiększane są o 15%.

W zleceniach, udzielanych przez zamawiających, na otwarcie akredytyw, dotyczących zapłaty za materiały, dla któ-

rych ustalone są ceny strefowe franco-wagon (statek), stacja (przystań) przeznaczenia, powinna być zawarta wskazówka: "Dokonać zapłaty na podstawie dokumentów nadawczych z załączonymi rachunkami, wystawionymi w cenie strefowej franco-wagon (statek)-stacja (przystań) przeznaczenia".

O ponownych rozliczeniach między dostawcami i nabywcami
z tytułu towarów przy zmianie cen oraz w związku z po-
daniem w rachunku cen mylnie zaniżonych.

Przy obniżce cen na towary (gdy w dyrektywie nie wskazano źródła pokrycia strat) różnica wartości towaru, powstająca w wyniku przeszacowania, dotyczy organu gospodarczego, u którego powstała.

Na przykład jeśli towar w chwili przeszacowania znajdował się w magazynie nabywcy, to strata, wynikła z obniżki cen, obciąża nabywcę, a nie dostawcę, który wykonał już zobowiązania z tytułu dostawy.

Jeżeli natomiast obniżone ceny obowiązują przed nadaniem towarów lub towar nie został przyjęty przez dostawcę na odpowiedzialne przechowanie - to strata obciąża dostawcę.

W przypadkach, gdy dostawca, nadając towar, przez omyłkę podał w rachunkach zaniżone, nieprawidłowe ceny, a następnie żąda od nabywcy dopłacenia różnicy cen - zagadnienie rozstrzygane jest w zależności od tego, czy nabywca sprzedał już towar i czy mógł znać rzeczywistą jego cenę.

Jeśli towar nie został jeszcze sprzedany, to nabywca musi zapłacić dostawcy różnicę między prawidłową i omyłkowo zaniżoną ceną.

Różnicę tę powinien nabywca zapłacić dostawcy i wtedy, gdy towar został wprawdzie sprzedany, ale nabywca mógł znać rzeczywistą jego cenę.

Zgodnie z wyjaśnieniem 46 plenum Sądu Najwyższego Związku SRR z dnia 17 marca 1946 r., sporządzenie tytułów wykonawczych przez notariuszy lub wydanie nakazów sądowych nie może mieć miejsca wtedy, gdy rachunki (faktury) za towary lub usługi nie zostały opłacone przez bank na skutek przekroczenia cen.

Powyższe oznacza, że organy sądowe nie powinny przyjmować do rozpatrzenia sporów o rozliczenia, co do których banki finansujące inwestycje odmówiły zapłaty z powodu przekroczenia ustalonych cen.